

UZASADNIENIE

K. K. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 14 czerwca 2013 r. w sprawie II K 343/13 za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 280 § 1 k.k. popełnione w dniu 24 lutego 2013 r., za które na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. została wymierzona kara 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 (dziesięciu) złotych, przy czym na poczet w/w kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 24 lutego 2013 roku do dnia 19 kwietnia 2013 roku i od dnia 29 kwietnia 2013 roku do dnia 14 czerwca 2013 roku, przy czym skazany odbył w/w karę pozbawienia wolności do dnia 4 września 2013 roku do dnia 27 maja 2015 roku;

II. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 21 czerwca 2013 r. w sprawie II K 1025/12:

a) za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 278 § 1 k.k. popełnione w okresie od dnia 14 marca 2012 roku do dnia 15 marca 2012 roku, za które na podstawie art. 278 § 1 k.k. została wymierzona kara 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 30 marca 2012 r., za które na podstawie art. 279 § 1 k.k. została wymierzona kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

c) za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 279 § 1 k.k. popełnione w okresie od dnia 26 marca 2012 roku do dnia 28 marca 2012 roku, za które na podstawie art. 279 § 1 k.k. została wymierzona kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

a następnie na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się w/w przestępstwa została wymierzona kara łączna pozbawienia wolności w rozmiarze 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. wykonanie w/w kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 3 (trzech) lat, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 6 sierpnia 2014 roku w sprawie II Ko 2319/14 zarządzono wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy i zaliczono skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 30 marca 2012 roku, tj. 1 (jeden) dzień, uznając iż kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy ulega skróceniu o 1 (jeden) dzień i jest wykonana w tym zakresie;

III. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie II K 115/13 za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 280 § 1 k.k. popełnione w dniu 30 stycznia 2013 roku, za które na podstawie art. 280 § 1 k.k. została wymierzona kara 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie w/w kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 5 (pięciu) lat;

IV. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie II K 580/13 za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 9 stycznia 2013 roku, za które na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. została wymierzona kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. wykonanie w/w kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 3 (trzech) lat;

V. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 7 marca 2014 roku w sprawie II K 1332/13, za czyny popełnione:

a) w dniu 4 sierpnia 2013 r. wyczerpujący dyspozycję art. 158 § 1 k.k., za który na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzono karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) w dniu 30 sierpnia 2013 r. wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 k.k., za który na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzono karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

c) w dniu 30 sierpnia 2013 r. wyczerpujący dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

za które na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem łącznym z dnia 21 czerwca 2016 roku w sprawie II K 813/15:

1. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 89 § 1 k.k. w zw. z art. 89 § 1a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku za przestępstwa opisane w punktach I, II, III, IV wymierzył skazanemu K. K. karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył na poczet kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w dniu 30 marca 2012 roku, okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 24 lutego 2013 roku do dnia 19 kwietnia 2013 roku i od dnia 29 kwietnia 2013 roku do dnia 14 czerwca 2013 roku, a także okres od dnia 4 września 2013 roku do dnia 27 maja 2015 roku;

3. wyroki opisane w punktach I, II, III, IV w części dotyczącej kary pozbawienia wolności uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, a w pozostałych częściach powyższe wyroki pozostawił do odrębnego wykonania oraz stwierdził, że traci moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 21 czerwca 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1025/12 opisana w punkcie II;

4. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie wyroku opisanego w punkcie V;

5. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w T. – adw. W. D. kwotę 177,12 tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanemu K. K.;

6. nie pobrał opłaty od skazanego K. K., a wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony w części przez obrońcę skazanego. Apelacja wywiedziona z treści art. 438 pkt 4 kpk zarzuciła rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej, albowiem winna być zastosowana zasada pełnej absorpcji.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie kary łącznej w mniejszym rozmiarze.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 4 listopada 2016 roku:

Obrońca skazanego popierał apelację i wnioski w niej zawarte. Wnosił o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator wnosił o nieuwzględnienie apelacji obrońcy skazanego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońcy skazanego K. K. jest bezzasadna.

Chybiony jest bowiem jedyny podniesiony w apelacji zarzut związany z rażąco niewspółmiernością orzeczonej kary łącznej i z brakiem zastosowania zasady pełnej absorpcji przy łączeniu kar jednostkowych.

Sąd Rejonowy słusznie zastosował przy wymiarze orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zasadę mieszaną (zwaną zasadą asperacji) i należycie to uzasadnił.

Wskazać należy, iż wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowy i podmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast oparcie wymiaru tej kary na zasadzie kumulacji lub absorpcji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia (po. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie - II Wydział Karny z dnia 9 czerwca 2015 r. II AKa 101/15). Sąd meriti w zaskarżonym wyroku orzekł karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Podkreślić należy, iż w aspekcie ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie zasad wymiaru kary i środków karnych wypływa z niego konkluzja, iż zmiana kary w instancji odwoławczej nie może nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu Odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku, KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku, V KRN 230/72, niepublikowany). Podzielając powyższy pogląd Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy zważył również, iż rażąco niewspółmierność kary określona w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a tą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. w zw. z art. 56 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił całokształt okoliczności rzutujących na wymiar orzeczonej wobec skazanego K. K. łącznej kary pozbawienia wolności. Uznać zatem należy, że Sąd pierwszej instancji należycie ustalił i ocenił okoliczności podmiotowe dotyczące osoby sprawcy, jak również prawidłowo umotywowował rodzaj zaistniałego między przestępstwami związku podmiotowo-przedmiotowego mającego wpływ na wybór zasady kształtowania kary łącznej pozbawienia wolności.

W rozpoznawanej sprawie, związek zachodzący pomiędzy przestępstwami jest umiarkowany i nie zachodzą przesłanki zastosowania zasady pełnej absorpcji. Nawet gdyby taki związek istniał to zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem (OSNKW 1974 poz.89) nawet związek przedmiotowy wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji prawnej czynów nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji kar przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem szkodliwości społecznej i z tej racji okoliczność popełnienia ich w zbiegu realnym nie powinna pozostawać bez żadnego wpływu dla określenia dolegliwości, jaką ma ponieść skazany za zbiegające się przestępstwa.

Co do związku przedmiotowo – podmiotowego popełnionych przez skazanego przestępstw, to wcale nie był on aż tak silny, jak wskazuje treść apelacji. Nie można tutaj wskazać na ścisły związek w przypadku, gdy praktycznie każde z licznych przestępstw skazanego zostało popełnione na szkodę innego indywidualnego pokrzywdzonego. Co prawda słusznie wskazał Sąd meriti, iż wszystkie przestępstwa były skierowane przeciwko temu samemu dobry chronionemu prawem tj. przeciwko mieniu, jednakże pomiędzy pierwszym a ostatnim czynem chronologicznie odstęp czasowy wynosi niemalże rok czasu. Trudno zatem zgodzić się ze skarżącym, iż jest to nieznaczna rozpiętość czasowa. Podkreślić nadto należy, iż każdym z wyroków K. K. został skazany na karę pozbawienia wolności w dolnych granicach

skazania ustawowego zagrożenia. W sprawie sygn. II K 343/13 za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 1 k.k. została mu wymierzona kara 2 lat pozbawienia wolności, gdzie ustawowe zagrożenie wynosi od 2 do 12 lat. W sprawie II K 1025/13 za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 278 § 1 k.k. została wymierzona kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za czyny z art. 279 § 1 k.k. została wymierzona kara po 1 roku pozbawienia wolności, za każdy z czynów, a zatem kary były orzeczone w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, co miało miejsce także w przypadku skazania w sprawie sygn. II K 115/13 jak i sygn. II K 580/13.

Sąd Rejonowy słusznie zatem zastosował przy wymiarze orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zasadę mieszaną (asperacji) i należyte to uzasadnił. Również stopień wyważenia (potocznie rzecz ujmując „wymieszania”) zasad absorpcji i kumulacji w ramach zastosowanej zasady asperacji jest trafny i zasługuje na aprobatę Sądu Okręgowego (Sąd Rejonowy w wystarczającym stopniu uargumentował to w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, więc tezy te nie będą tu powielane). Wskazać należy, iż liczba przestępstw popełnionych przez skazanego jest znaczna, związek czasowy jest nieduży, a związek podmiotowo - przedmiotowy nie jest aż tak silny, by brać go na korzyść skazanego. Dlatego zastosowanie przez Sąd Rejonowy zasady asperacji w stopniu stanowiącym mniej więcej połowę drogi między zasadą absorpcji, a zasadą kumulacji było jak najbardziej uprawnione i zasługuje na aprobatę Sądu odwoławczego. Wskazać należy, że instytucja wyroku łącznego nie jest ustanowiona tylko by polepszać sytuację prawną skazanego, jednocześnie też nie może ona istotnie zwiększyć dolegliwości karnej objętej tego rodzaju orzeczeniem osoby. W przedmiotowej sprawie nie ma tego istotnego pogorszenia sytuacji prawnej skazanego bowiem kara łączna została orzeczona w granicach sumy wszystkich skazan znajdujących się w zaskarżonym wyroku łącznym. Tym bardziej, że nie można zapominać, że kara łączna ze sprawy II K 1025/12 (1 rok i 4 miesiące pozbawienia wolności) została rozwiązana, a w wyroku łącznym każda z tych kar została połączona z osobna. Na marginesie wskazać należy także, co słusznie zauważył Sąd meriti, że K. K. popełniał przestępstwa przeciwko mieniu, a co za tym idzie zasada absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie powinna być z reguły stosowana wówczas, gdy chodzi o naruszenie dóbr o charakterze majątkowym, podlegających zsumowaniu (wyrok SN z 30 sierpnia 1979 r II KR 232/79). Nie można także zapominać, że orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym istotny wpływ ma bowiem także zachowanie się skazanego w zakładzie karnym czy w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. Skazany K. K. w okresie odbywania kary w systemie izolacyjnym ma negatywną opinię w Zakładzie karnym. Tym bardziej, nie ma zatem podstaw do zastosowania zasady całkowitej absorpcji.

Podsumowując - orzeczona kara łączna pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy skazanego i stopnia społecznej szkodliwości jego czynów, oraz oddają w należyty sposób natężenie jego kryminalnej działalności. Kara ta spełnia również cele wychowawcze wobec skazanego, dzięki wyrobieniu w nim poczucia nieuchronności kary zapobiegną ponownemu popełnianiu przez niego przestępstw w przyszłości.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu odwoławczym zasądzone na rzecz obrońcy z urzędu na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Jednocześnie Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zwolnił skazanego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym na podstawie art. 624 § 1 kpk, kierując się jego ciężką sytuacją finansową (odbywa karę pozbawienia wolności).